

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wniosła w 2004 r. skargę do Komisji dotyczącą m. in. tego, że różne aspekty finansowania nowej elektrowni atomowej budowanej w Finlandii stanowią pomoc państwa i nie zostały notyfikowane. W 2006 r. Komisja podzieliła akta na dwie sprawy o numerach NN 62/A/2006 i NN 62/B/2006.

W niniejszej sprawie skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 4963 wersja ostateczna, która dotyczy sprawy pomocy państwa NN 62/B/2006, w której Komisja stwierdziła, że linia kredytowa przyznana przez konsorcjum pięciu banków i pożyczka udzielona przez AB Svensk Exportkredit (SEK) nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Skarżąca twierdzi, że dokonany przez Komisję podział akt na dwie odrębne sprawy jest sprzeczny z prawem zarówno pod względem formalnym, jak i materialnym. Zdaniem skarżącej przyznanie linii kredytowej i pożyczki przy tak niskim oprocentowaniu było możliwe wyłącznie dzięki poręczeniu francuskiej agencji ubezpieczeń kredytów eksportowych COFACE. Aspekty pomocy państwa w związku z udziałem COFACE były jednak rozpatrywane w sprawie NN 62/A/2006. Skarżąca podnosi z tego powodu, że podział akt na dwie odrębne sprawy, w wyniku czego element poręczenia wypadł ze sprawy NN 62/B/2006, doprowadził Komisję do błędnej oceny, że przyznanie linii kredytowej i pożyczki SEK przy tak niskim oprocentowaniu nie może stanowić pomocy państwa już z tego powodu, że zaangażowane banki — zdaniem Komisji — stanowiły własność prywatną.

Ponadto skarżąca uważa, że — nawet nie uwzględniając poręczenia COFACE — linia kredytowa i pożyczka udzielona przez SEK stanowią pomoc państwa, ponieważ:

- nisko oprocentowanej linii kredytowej udzielono przy udziale banków BLB i BNP Paribas, które zdaniem skarżącej są bankami publicznymi, oraz
- pożyczka SEK udzielona została przez bank będący w 100 % własnością państwa przy oprocentowaniu poniżej warunków rynkowych.

W końcu skarżąca podnosi brak uzasadnienia i oczywisty błąd w ocenie.

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Altana Pharma AG (Konstancja, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie R 302/2005-4 i utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 stycznia 2005 r.;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Altana Pharma AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PRAZOL” dla towarów należących do klasy 5, zgłoszenie nr 1 154 269

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołane się w sprzeciwie: skarżąca

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy słowny znak towarowy „PREZAL” dla towarów należących do klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Izba Odwoławcza nie dokonała ogólnego porównania znaków towarowych z uwzględnieniem, wszystkich istotnych czynników.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2007 r. — Aventis Pharma przeciwko OHIM — Altana (PRAZOL)

(Sprawa T-95/07)

(2007/C 117/51)

Język, w którym została sporządzona skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aventis Pharma SA (Antony, Francja) (przedstawiciel: R. Gilbey, adwokat)

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2007 r. — Telecom Italia Media przeciwko Komisji

(Sprawa T-96/07)

(2007/C 117/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Telecom Italia Media S.p.A. (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: prof. F. Bassan oraz S. Venturini, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6634 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie pomocy państwa nr C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004) oraz wszystkich związanych z nią uprzednich lub późniejszych aktów;
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6634 wersja ostateczna w zakresie w jakim zobowiązuje państwo włoskie do odzyskania pomocy na zasadach w niej określonych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania ze wszystkimi skutkami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji, na mocy której uznano za niezgodną z prawem pomoc państwa przewidującą dotacje na zakup dekodów cyfrowych, wprowadzoną przez rząd włoski w 2004 r. i 2005 r. Należy podkreślić w tym względzie, że na mocy decyzji z tego samego dnia, subwencje przewidziane w 2006 r. na zakup cyfrowych dekodów z otwartym API (Interfejsem Programu Aplikacyjnego) zostały uznane za zgodne z prawem na podstawie art. 87 lit. c) traktatu WE.

Zdaniem skarżącej różnica między zgodną z prawem pomocą w 2006 r. i niezgodną z prawem pomocą w 2004 r. i 2005 r. wynika z wyraźnego wykluczenia w przypadku tej ostatniej finansowania dekodów telewizji satelitarnej, a zatem wykluczenia *de iuris*, podczas gdy w odniesieniu do 2006 r., pomoc została wykluczona jedynie *de facto*, z uwagi na fakt, że dekod był dekodem wybranym przez „zamkniętą” monopolistyczną platformę SKY.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi:

- *Popelniony przez pozwaną błąd w ocenie.* W tej kwestii podniesione zostały następujące argumenty:
 - środek pomocy był konieczny dla przyspieszenia przejścia do systemu cyfrowego: termin wyznaczony przez ustawę w sprawie *switch off* (2006) nie był (i nie mógł być w żadnym razie uznany racjonalnie za) zawity.
 - środek pomocy nie miał zastępować inicjatywy, jaką podjęliby w każdym razie nadawcy. Nadawcy bowiem, z uwagi na szczególny charakter rynku naziemnej telewizji cyfrowej nie mieli żadnego interesu w finansowaniu zakupu dekodów, gdyż:

- (i) nie są wertykalnie zintegrowani z producentami oprogramowania lub dekodów;

- (ii) nie posiadają modelu działalności gospodarczej opartego na miesięcznym abonamencie, który umożliwia pobieranie środków w czasie;

- (iii) dekoder naziemny może przyjąć karty wielu operatorów, konkurujących ze sobą;

- środek pomocy nie był dyskryminujący względem nadawców telewizji satelitarnej z dwóch powodów. Po pierwsze, ponieważ nadawcy ci działają na innym rynku, błędnie uznanym przez Komisję za jednolity rynek. Po drugie, ponieważ tacy nadawcy zostali już wykluczeni *de facto*, gdyż w czasie gdy istniała SKY — monopolistyczny platforma telewizji satelitarnej we Włoszech — dokonali wyboru zastrzeżonej platformy, korzystającej z zamkniętego standardu, a zatem nie zasługującej na wsparcie, zgodnie ze stanowiskiem Komisji wyrażonym w decyzji dotyczącej środka pomocy na 2006 r.

- okres uwzględniony dla oceny skutków jakie wywołuje środek pomocy na rynku nie może obejmować całego przedziału czasowego 2004-2005 r., ponieważ TIMedia reklamowała i wprowadziła do obrotu pierwszą ofertę *pay per view* na rynku naziemnej telewizji cyfrowej w dniu 22 stycznia 2005 r. W odniesieniu do ostatniego dnia okresu (*dies ad quem*), nie ma znaczenia fakt, że od dnia 1 września 2005 r. dotacja została przyznana konsumentom jedynie na obszarach *all digital* lub w regionach (Val D'Aosta i Sardynii), w których przewidziano wcześniejsze zakończenie przejścia do systemu cyfrowego. Dotacje była ograniczona zarówno na płaszczyźnie operacyjnej jak i terytorialnej. TIMedia mogłaby zwrócić pomoc, w zakresie w jakim nie przyniosła ona dodatkowych dochodów w odpowiednim okresie. Koszty są bowiem wyższe od przychodów, co jest normalne na etapie *start up*. Ponadto Komisja wymaga, aby określenie wysokości zwrotu zostało dokonane na podstawie dodatkowych zysków wynikających z dodatkowych odbiorców, jakich środek zachęcił do naziemnej telewizji cyfrowej *pay per view*. Takie zyski można obliczyć mnożąc średni przychód od użytkowników przez szacunkową liczbę dodatkowych użytkowników. W rzeczywistości dodatkowe zyski oblicza się odejmując dodatkowe koszty od dodatkowych przychodów (a nie od średnich przychodów). Przychód uzyskany od dodatkowego użytkownika, który nie jest zbyt skłonny do zakupu wydarzeń nadawanych w systemie *pay per view*, jest bowiem niższy niż przychód uzyskany od przeciętnego użytkownika.